

og han anstillede derhos en Sammenligning mellem det danske og det franske Demokrati og viste, at ligesom det franske Demokrati i den allerfjæreste Tid gjorde et Fremskridt, saaledes kunde man ogsaa være sikker paa, at det danske Demokrati vilde gjøre det Samme. Jeg maa nu først bede det ærede Medlem, hvis vi skulle forene os om dette Spørgsmaal, at sige os, hvad han forstaaer ved Demokratiet, thi naar man ikke er enig om, hvad Demokratiet er, saa bliver man heller ikke let enig om det, der udtales om Demokratiet. Hvis det ærede Medlem ved Demokratiet forstaaer alene det, andre ærede Medlemmer betegne som det menige Folk, saa mener jeg, at dette er et urigtigt Begreb af Demokratiet. Der maa høre mere til Demokratiet end blot den lavere Del af den hele Befolkning, den, som, om jeg saa maa sige, danner det store Niveau, der maa dertil ogsaa høre det, der rager op over dette Niveau og som har sin historiske og politiske Berettigelse til at indtage en højere Stilling i Samfundet. Og saa denne Del af Befolkningen maa Demokratiet ret forstaaet optage i sig, og hvis den ærede Ordfører vil gaa ind paa denne Opfattelse af Demokratiet, saa er jeg enig med ham i at erkjende, at der maa tages et meget stort Hensyn til Demokratiet heri Landet, og at dette Demokratis Fremskridt til enhver Side vil være sikkert; men jeg tror, at vi befinde os i en væsentlig Misforstaaelse angaaende selve Begrebet, naar han taler om Demokratiet fortiden heri Landet, og jeg tror tillige, at den ærede Ordfører, naar jeg gaar ud fra hans Opfattelse af Demokratiet, gjorde sig skyldig i en fuldstændig Misforstaaelse af, hvad det franske Demokrati egentlig vil sige. Jeg tror, at dette er væsentlig forskjelligt fra det, som jeg antager, at han forstaaer ved det danske Demokrati, og ligegyldigt hvad der nu maatte være det Rigtige i saa Henseende, saa er der en meget væsentlig Forskjel paa Frankrig og Danmark, idet Frankrig er en Republik, medens vi have en monarkisk Forfatning, om den end er indskrænket monarkisk. Men ville da maaste ærede Medlemmer spørge mig: er da Meningen den, at vi skulle anerkjende den provisoriske Lov, hvilket, som den ærede Ordfører igaar udtrykte sig, vilde være at slaa en Streg igjennem Bevillingsretten? Dertil svarer jeg: det behøves ikke. Jeg vedkjender mig den Opfattelse, at en provisorisk Finantslov er en Uregelmæssighed, jeg siger ikke nogen Ulovlighed, thi jeg vil netop sige, at der er en Lov, der staar over alle andre Love, ogsaa over Grundloven, og det er Nødvendigheden. Ja, jeg veed nok, at ærede Medlemmer ville sige, at det allerede igaar blev sagt fra den ærede Ordførers Side, at der ingen Nødvendighed var tilstede for i April Maaned at udstede en saadan Lov, men detom ere vi ikke enige. Jeg antager nu, at der var en Nødvendighed tilstede, og det nytter ikke, at vi disputere derom,

thi vi blive ikke enige. Der er kun een Myndighed, een Autoritet, der kan afgjøre det Spørgsmaal, om der var nogen Nødvendighed tilstede derfor eller ikke, og det er Rigsretten. (Afbrudelse). Den var der igaar aldeles ikke Tale om, og jeg kan høre paa den Maade, hvorpaa ærede Medlemmer nu modtage blot denne Neis Navn, at de med andre Ord ville sige: Nei Tak! der have vi været saa vel. Men, mine Herrer, jeg vil erindre Dem om en Ting, og det er, at der er en Sætning, som siger, at naar En har tabt sin Sag, har han et Kvarter til at skjælde Dommeren ud i, men saa skal han ogsaa være færdig. Jeg mener nu, at dette Kvarter er omme, og at vi derfor kunne vende tilbage til det Regelmæssige, og det Regelmæssige i vor Forfatning er, at Rigsretten er Lyngdepunktet i vor Forfatning og Prøvestenen for dennes Livskraft. Jeg erkjender tilfulde, at det vilde være meget ubeløst, hvis det skulde blive et Princip heri Landet, at Rigsretten fritjendte, hver Gang det høje Folkething anklagede, men det vilde være ligesaa ubeløst, hvis det høje Folkething ret ofte vilde anklage i Tilfælde, hvor det paa Forhaand maatte sige sig selv, at Frifindelse vilde følge paa. Jeg tror, at vistnok ikke mange af de ærede Medlemmer, der i Foraaret stemte for Rigsretsanklage, paa Forhaand vare i Tvivl om, hvad Resultatet maatte blive, nemlig at det maatte blive Frifindelse. Det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) gav nogle Grunde, hvorfor man ikke nu vilde gaa til Rigsretten, og den ene var, at man ikke havde nogen Ministeransvarlighedslov, og at det derfor var meget vanskeligt at finde en Paragraf i Straffeloven, som kunde finde Anvendelse paa den Negjering, der ulovlig havde udgivet en provisorisk Finantslov. Denne Vanskelighed generede imidlertid slet ikke det høje Folkething i Foraaret, da de satte, jeg tror 4 Ministre under Liltale i to forskjellige Sager. Det var dengang ligesaa vanskeligt for den ærede Anklager at finde en passende Paragraf i Straffeloven, men han fandt den dog, og det var ikke til Hindrer for, at Anklagen blev fremmet. Jeg tvivler imidlertid ikke om, efter de Udtalelser, der ere faldne eller snarere jeg slutter af den Laushed, der er iagttaget herom i Betænkningen, at det ikke er Meningen, at man i alt Fald foreløbig vil bringe denne Sag for Rigsretten. Man vil altsaa tage sig selv paa en Maade til Rette paa den provisoriske Finantslov, dømme den, gjøre alt muligt Ondt ved den, slaa et Par Pæle, haade Træ- og Sænpæle, igjennem den, og hvad følger saa derpaa mine Herrer? Saa staar den 24 Timer derefter op igjen lyslevende. Jeg har ikke stor Sympathi for den provisoriske Finantslov, for mig maa de Herrer meget gjerne holde Dom over den og gjøre med den, hvad de ville, men Et vil jeg sige, der er kun een Pæl, som kan holde den i Jorden, og det er den, at De samtidig skaber en regelmæs-